

SAREA PĂMÂNTULUI

MARTIE 2007

CUPRINS :

Cuvântul preotului	1
Visul unei dimineți de vară	2
Conferința susținută de Doamna L. Staniloae	3
Catehetica	5
Taina cuvântului, taina numelui	6
Astăzi facem botez	8
“Minunea” unui fachir și rugăciunea lui Iisus	9
La Mulți Ani de Mărțișor	10
Cuvântul trezorierului...	11
Programul slujbelor Anunțuri	12

Cuvântul preotului

Iată că a mai trecut o lună ! Extraordinar ce repede trece timpul ! Din plină iarnă iată-ne din nou în primăvară. La Dumnezeu o mie de ani este o zi și o zi o mie de ani. Îmi vine în minte întrebarea retorică a unui profesor la curs : ce este timpul ? Noi, stând liniștiți în băncile noastre, așteptăm curioși un răspuns, care nu a întârziat să vină: timpul este perioada din viața omului în care el își câștigă mântuirea sufletului. Oare câți dintre noi ne furăm căciula lăsând timpul să treacă fără să intervenim cu ceva pentru întărirea sufletească , cu toate că știm vorba despre sufletul nemuritor și trupul trecător? De multe ori credem și mărturisim că ne trăim viața. Vai ce fals! Îl mințim pe Dumnezeu și pe noi înșine. Adevărul este că nu suntem decât niște « **morminte văruite** », arătăm frumos pe dinafară iar înăuntru mirosind a moarte.

ANUNȚ IMPORTANT :

Sâmbătă, 24 martie începând cu ora 19h30 vom săvârși

Taina Sfântului Maslu.

Ar fi bine să participăm cât mai mulți

Este nevoie să postim? Răspunsul îl dă Sfântul Vasile Cel Mare «**pentru că primii oameni n-au respectat postul, au fost dați afară din Rai ; noi trebuie sa-l respectăm ca să putem intra iarăși în Rai** ». În înțelepciunea ei, Biserica ne vorbește despre «**dreapta socoteală**» sau discernământ, adică de a nu aluneca în extreme, a fi pe calea regală, de mijloc.

Postul nu se rezumă doar la o alimentație fără carne ouă și lactate ci este și o perioadă în care oamenii trebuie să fie mai iubitori și implicit mai iertători, mai înțelepți, mai buni.

Copiii, femeile însărcinate, bolnavii și cei care se află în călătorie nu trebuie să facă exagerări în alimentație sau mai bine zis nu li se impun restricții alimentare. Etimologia cuvântului «*post*» vine din limba greacă și înseamnă asceză sau exercițiu. Postul înseamnă iertare, împăcare, bunătate, milostenie, răbdare și mai ales smerenie. Într-un cuvânt toate acestea se numesc sfințenie.

Fie ca Domnul să ne ajute și să ne binecuvinteze, să trecem cu bine această perioadă de Post și de încercări. Să mărturisim cât mai mulți : **Hristos a Înviat la Nice și pretutindeni. Amin!**

Pr. Radu Totelecan

Visul unei dimineți de vară

Era pe la mijlocul anilor 90. Plecam de la Nisa după două săptămâni de libertate, cu mult înnot, plimbări prin parcuri pline de flori și umbră, somn după voie, într-un cuvânt, vacanță. Devreme de dimineață, eram la gară, ne urcasem în trenul pentru Mulhouse, totul se terminase. Dintr-o dată, agitație mare în jur, „c'est la machine”, exclamă un mecanic. Trecuseră vreo douăzeci de minute de când trebuia să plecăm, în jurul trenului era vânzoleală, a venit cineva care era, cu siguranță, foarte important: „**Oui, c'est la machine**” hotărâse și el. Se făcuse târziu și noi înțelesesem că va mai dura până când vom pleca. Gara se umplea de soarele unei noi zile de vară, era cald, dar nu-mi părea rău de această neașteptată prelungire a stării de vacanță. Cum la Freiburg mă aștepta un examen greu, îmi convenea să mă gândesc la ceea ce se petrecuse aici la Nisa, amânând gândurile despre ce și cum va fi acasă. Aici fusese foarte bine, așa ca și altă dată. Dar, mereu, lipsea ceva pentru a fi totul deplin. Acum, în fine, înțelesesem. Era doar o vacanță de turist, anonimă, singuratică, fără oameni în jur.

Dimineața de duminică o petrecusem, e adevărat, într-o biserică ortodoxă, dar și acolo erau numai necunoscuți, care te priveau neîncrezători și mirați că știi să respecti Sfânta Liturghie. Acum în trenul care nu pleca mi-a venit dintr-o dată un gând nebun. Ce păcat că nu există aici o Biserică a noastră, unde un preot rostește slujba în românește, unde oamenii te privesc pe tine, venit din întâmplare, poate chiar în vacanță, ca fiind de-al lor, și te simți de îndată acasă, unde e bine. Ce păcat, mi-am zis. Apoi venise o nouă locomotivă, am plecat, am mai văzut o dată marea, și Nisa, cum dispărea în ceața de vreme bună, și gata. De atunci, a fost așa că nu am mai venit în nici o vară înapoi.

Acum, în februarie, părintele Radu, pe care-l cunoșteam de la Mulhouse, m-a chemat la Nisa, acolo unde de un anume timp este parohul românilor. Din nou e o dimineață plină de soare, puțin friguroasă datorită vântului de iarnă. Urcăm colinele pe care se întinde Nisa, mereu mai sus, și deodată, pe dreapta, o biserică de piatră, solidă, temeinică, făcută să dea răcoare și pace în arșița verilor mediteraneene. Deasupra ei, nereal, se întinde, atârnat în albastrul fără nori, o

șosea, un fel de drum spre cer, pe care ai putea să o consideri ca o dovadă în beton, deși numai simbolic, că atunci când crezi și speri, Dumnezeu deschide o cale care te duce sus, tot așa cum omul a fost în stare să lege doi munți printr-un viaduct ducând autostrada mai departe și mai departe.

Apoi a fost ușor să înțeleg că acel vis de o clipă, într-o gară inundată de soare, devine realitate. Că voi toți, care veniți la Biserică, care sunteți alături de părintele Radu, care vă rugați și cântați, sunteți dovada unei minuni pe care Dumnezeu a lăsat-o să se întâmple. Și eu vă mulțumesc, vouă, Alice, Gabriela, Ramona, Rozina, Roxana, Adrian, Cătălin, Cornel, Nicolae, Ioan, și atâția alții, pe care părintele Radu vă însuflețește, deoarece voi aduceți certitudinea că visuri se împlinesc, cresc, prind contur, se înalță la cer

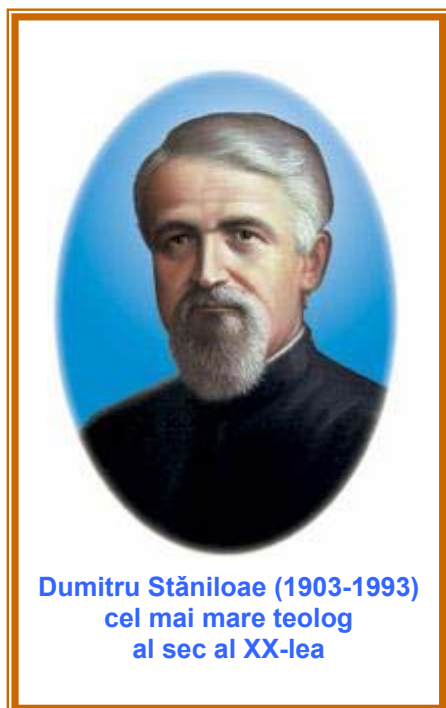

spre slava Celui de Sus. Comunitatea voastră, prietenia dintre voi, dorința unei izbutiri împreună este marele vostru vis, deja realitate evidentă, care dă oricui curaj.

Ajutorul lui Dumnezeu și timpul vor da formă definitivă acestui vis. Știu că odată va exista undeva la Nisa o biserică românească, un locaș care să mărturisească despre voi și despre cele care s-au petrecut acum. Pentru că Dumnezeu vrea să ne amintească mereu că oamenii, oriunde ar fi, dacă au o credință adevărată și un vis sfânt pot arăta că orice utopie are o parte de adevăr care așteaptă să fie descoperită și îndeplinită.

Dumitru Horia Ionescu

Conferința susținută de Doamna Lidia Staniloae la Nisa duminică 10 decembrie 2006 partea a III-a

**Dumitru Stăniloae (1903-1993)
cel mai mare teolog
al sec al XX-lea**

L-am auzit de nenumărate ori spunând: **"Eu sunt preot, nu pot să fac asta."** Sau: **"Noi suntem o familie de preot și trebuie să ne purtăm ca o familie de preot."** Acesta este lucrul cel mai important pe care l-am învățat de la el: anume că la temelia întregii umanități, care se înțelege ca umanitate și nu ca o specie animală cu funcțiuni exclusiv biologice, stau poruncile Domnului: **"Să nu înșeli, să fii cinstit"...** Ele sunt premisele oricărei aspirații către îmbunătățirea spirituală, către dobândirea chipului de drept, bine plăcut lui Dumnezeu.

Am avut odată ocazia de a-l asculta vorbind despre sfințenie. Eram în Grecia și cineva îl rugase să spună câteva cuvinte despre acest subiect. A improvizat mai bine de o oră, vorbind despre delicatețea sfințeniei, despre bunătatea și înțelegerea care devin transparență, imaterialitate. Despre grația divină care coboară

asupra sfântului, transfigurându-l. Căci, după cum spune Sfântul Simeon Noul Teolog, **"lumina sfințeniei din suflet face și trupul transparent"**, acea lumină care-și pune pecetea pe omenesc, efect al copleșirii materiei de către spirit și care transformă omenescul într-o categorie aparte. Cea în care miracolul devine realitate și transcendentul imanență. Și mereu revenea la acest cuvânt **"delicatețe"**. Acest sentiment izvorât din dragostea pentru ceilalți, din înțelegere, din aspirația de **"a se face tuturor toate"**. Vorbea despre sfințenie ca despre un punct culminant, ca vârf al bunătății, al curăției, al dragostei, aureolat de **"vălul smereniei"**. Tata schițase conturul omului luminii, așa cum va sta la picioarele Tronului dumnezeiesc. În ochii multora dintre ascultători am văzut atunci lacrimi.

Până și cu noi, copiii, delicatețea aceasta nu-l părăsea nici odată. O păstra chiar atunci când ne muștra câteodată, când boroboațele noastre depășeau limitele. Nu mă temeam de el. Mă rușinam și aș fi vrut să intru în pământ, dar nici măcar asta nu o îngăduia. Până la urmă mă consola și se străduia să mă convingă că n-am motive să nu mă simt la largul meu. Era prietenul meu. Asculta cu nesfârșită răbdare și totdeauna știam că găsește soluția pentru grijile, sentimentele, nedumeririle temerile mele. De câte ori am alergat plângând la el! Trăiam vremuri grele, când teroarea pătrundea până și pe băncile școlii, când pe toți, vârstnici și copii, ne paralizau groaza și amenințările. Și atunci știa să-mi vorbească astfel încât totul să-mi pară mai ușor de suportat.

El însuși era amenințat, urmărit. Unii colegi profesori la facultate îl batjocoreau. I se scosese numele de **"mistic"**. Numai cine a trăit acele timpuri știe ce periculos era un asemenea epitet și consecințele au fost dintre cele mai grave. Nici atunci nu-și părăsea liniștea și seninătatea. **"Ai încredere în Dumnezeu"**, repeta. **"El nu ne lasă."** Acesta a fost crezul pe care l-a păstrat toată viața, în cele mai teribile încercări prin care a trecut. Când a fost eliberat din pușcărie, după cinci ani în care nu știusem nimic unii despre ceilalți, a stat toată noaptea în Gara de Nord, ca să nu ne sperie sosind în toiul nopții. Și a venit acasă de abia dimineața, după

ce a dat două telefoane, pregătind-o pe mama pentru ca surpriza să nu-i facă rău.

"Cum a fost?" îl întrebam. **"Ei, n-a fost chiar așa de rău"**, răspundea zâmbind. (Trebuie spus că în pușcărie a fost operat de hernie, fără anestezie, de către un alt deținut, medic chirurg, cu un cuțit de bucătărie). Își reproșa că din cauza lui am suferit și noi, mama și cu mine. **"Bietele de voi! Prin câte umilințe și încercări ați trecut."** Nu l-am auzit niciodată spunând un cuvânt rău despre cei care l-au adus în această stare. **"Ce suflete chinuite!"** spunea.

Am pomenit doar câteva trăsături ale chipului unui creștin adevărat, pe care bunătatea, iubirea și solitudinea față de ceilalți, integritatea morală și fermitatea credinței l-au transformat, făcându-l să devină personalitatea de neuitat, despre care episcopul Dr. Ioachim Held, președintele de atunci al E. K. D. (al bisericii luterane din Germania) spunea la moartea sa, citez: **"În noaptea de 4 septembrie a decedat Marele Bătrân al teologiei ortodoxe din România, profesor Dr. Dumitru Stăniloae, care a exercitat o influență hotărâtoare**

asupra teologiei contemporane...Semnificația operei sale pentru Biserica sa și pentru ecumenism a fost comparată cu cea a lui Karl Barth pentru protestantism și cu cea a lui Karl Rahner pentru catolicismul contemporan...Trebuie că acest om al Credinței, al Bisericii și al Teologiei, a fost ceva deosebit, care cu greu se poate exprima în cuvinte. Cine l-a cunoscut mă va înțelege dacă spun că el dădea impresia unei existențe aproape de Dumnezeu, discretă și reținută, dar simțită în mod evident prin puterea ei de iradiere, ceva dintr-o superioritate matură care nu apasă sau intimidează, ci stimulează și eliberează."

Depărtarea temporară, anii care s-au scurs de la moartea sa nu-i estompează chipul, ci îi conferă, pe măsură ce trece timpul, realele sale dimensiuni spirituale, care apar din ce în ce mai coplășitoare. Dincolo de capacitatea intelectuală, de puterea de sintetizare, de originalitatea gândirii sale, personalitatea sa s-a caracterizat printr-o acută luciditate, îndreptată mai întâi asupra lui însuși. Prin severitatea cu care s-a privit și cu care a așteptat de la sine însuși să valorifice darurile cu care l-a înzestrat Dumnezeu. Nu s-a cruțat, n-a dat dovadă de indulgență în ceea ce-l privea. N-a abdicat nici odată de la principiile pe care nu le-a expus numai în cărți, ci le-a predicat atât prin cuvânt,

cât și prin întreaga sa atitudine. Și cred că admirația pe care i-o nutresc sincer atâția oameni, obligă nu numai la cunoașterea și exegeza operei sale ci și la adoptarea unei atitudini concrete de viață, așa cum a trăit-o el și a predicat-o cu consecvență. Și așa putea aminti aici cuvintele lui Shakespeare, care i se potrivesc foarte bine : **« mai presus de orice, să îți fii credincios ție însuși »** dar de adăugat : ție însuși și, înainte de orice, lui Dumnezeu, în lumina Căruia existența capătă veridicitate, sens și certitudinea veșniciei.

Lidia Stăniloae

CATEHETICA

Bunavestire – 25 martie

Troparul sărbătorii :

Astăzi este începutul mântuirii noastre
 Si arătarea tainei celei din veac,
 Fiul lui Dumnezeu Fiul Fecioarei Se face,
 Si Gavriil harul bine-l vesteste.
 Pentru aceasta si noi împreună cu dânsul,
 Născatoarei de Dumnezeu să-i strigăm :
 « Bucură-te, cea plină de dar,
 Domnul este cu tine ! »

Taina cuvântului, taina numelui

Oricine a urmărit un copil care învață să vorbească a făcut experiența miracolului. Copilul, omul se naște cu potențialul de a vorbi, de a folosi cuvintele ca mijloc de comunicare și prinde din zbor sensul lor și structurile gramaticale fără ca cei din jur să facă mare efort! De unde vin cuvintele?

Aflăm că Dumnezeu a creat lumea văzută și nevăzută prin cuvânt (Gen. 1) și că una din persoanele Sfintei Treimi, Iisus Hristos, este numită și **Cuvântul lui Dumnezeu** (Ioan 1, Logos = Cuvânt, dar și Rațiune a tuturor lucrurilor). Iar noi, creați după chipul Lui suntem ființe cuvântătoare. Dumnezeu a decis să comunice cu noi prin Cuvântul Lui, Iisus Hristos, întrupat de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria și făcut om. El e prezent în Sfânta Împărtășanie, dar și în cuvintele Sfințelor Scripturi. La rândul nostru, noi folosim cuvinte pentru a ne adresa lui Dumnezeu în rugăciune. Dar pentru a vorbi un limbaj comun, avem nevoie de același Duh Sfânt să ne «șoptească» în ureche, în inimă, în minte cuvintele rugăciunii. Rugăciunile Bisericii sunt insuflate de Duhul Sfânt și preiau cuvinte și teme din Biblie pentru a ne învăța, precum un părinte pe copilul său, cum să ne adresăm lui Dumnezeu

Dar ce se ascunde în spatele cuvintelor (numelor) **Iisus** sau **Hristos** sau **Emanuel** sau atâtea și atâtea nume pe care El le poartă în Sfânta Scriptură?

Iată câteva din ele : **Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul, Împărat al împăraților, Mielul lui Dumnezeu, Paștele celei Mari, Înțelepciunea lui Dumnezeu, Puterea lui Dumnezeu, Soarele dreptății, Răsăritul cel de Sus, Fiul omului, Fiul lui David, Prinț al păcii...** sau nume pe care le introduce Domnul Iisus însuși prin «**Eu sunt**» («**Yahveh**», prin care Dumnezeu se face cunoscut lui Moise) : **Calea, Adevărul,**

Viața, Pâinea vieții, Lumina lumii, Vița, Poarta, Păstorul cel bun, Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul, Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață...

Ar trebui să fim familiarizați cu aceste nume și când le auzim și le rostim în Biserică să ne înfiorăm, să tresărim de bucurie, știind Cui ne adresăm !

În Biblie numele reprezintă persoana, chemarea ei, rolul ei, menirea ei. Dar cine cunoaște cel mai bine aceasta decât Dumnezeu însuși? De aceea, numele de Iisus nu este ales nici de prea sfânta Maria, nici de dreptul Iosif, ci fiecare din ei este înștiințat de Dumnezeu prin înger că numele Lui este **Iisus**, care în ebraică înseamnă **Dumnezeu salvează** (sau **mântuiește**, cum spunem în românește). Iar îngerul, ca un adevărat «dicționar», precizează acest lucru : «Ea va naște un Fiu, și-l vei pune numele Iisus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.» (Matei 1:21). De unde și numele de **Mântuitorul**.

Dar salvarea, mântuirea în ce constă? Poporul Israel aștepta un salvator, un împărat, un urmaș al lui David, să-i elibereze, după cum credeau ei, de sub dominația romană. Îl numeau **Mesia** (în ebraică), **Hristos** (în greacă), ceea ce înseamna «**Uns**» (cu ulei). Profeții, preoții, regii poporului Israel erau unși, ca semn al «echipării» lor cu **Duhul Sfânt**, fără de Care nu puteau nici profeti, nici sluji lui Dumnezeu, nici guverna cu adevărat. Si **Iisus este Hristosul**, pentru că

«**Duhul Domnului odihnește peste Mine** pentru care M-a **uns** să binevestesc săracilor, m-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima, să propovăduiesc robilor dezrobirea și celor orbi vederea, să slobozesc pe cei apăsați...» (Luca 4 :18-19). Iar la Botezul în Iordan, «pe când Iisus se ruga, s-a deschis cerul, și **Duhul Sfânt S-a pogorât peste El** în chip trupesc, ca un **porumbel**. Și din cer s-a auzit un glas care zicea : Tu ești Fiul Meu prea iubit, în Tine îmi găsesc toată plăcerea Mea !» (Luca 3 :21-22) . După cum ne spun Evangheliile El a venit să ne salveze de păcat și de la moarte, să ne sfințească și să ne dăruiască viață veșnică într-o comuniune deplină cu Dumnezeu.

Poate trebuie să menționăm că atât cuvântul **ulei** (de masline) – *elaios* (gr), cât și cuvântul **mila** – *eleos*, ca și verbul **a milui**-*eleo* au toate aceeași rădăcină în cuvântul **maslin**-*elaia*. Folosit pentru a ușura durerea, cicatrizant (vezi pilda Samariteanului), uleiul este în Sfânta Scriptură simbol al Duhului Sfânt: Împărat Ceresc (Dumnezeu), Mângâietor, Duhul Adevărului care pretutindenea este și toate le împlinește, așa cum Îl invocăm la începutul fiecărei rugăciuni sau slujbe bisericești. Deci când Îi cerem lui **Hristos (Unsul lui Dumnezeu)** să ne miluiască Îi cerem de fapt nu numai să aibă milă, compasiune de noi ca de niște adevărați neajutorați ce suntem, dar și să ne « ungi » și pe noi cu Duhul Sfânt, cu care El se află în perfectă comuniune. Cerem și vrem să fim din ce în ce mai mult « locuiți » de această Persoană a Sfintei Treimi, Care să ne învețe să iubim asemenea lui Iisus, să gândim asemenea Lui, să vedem cu ochii Lui, să auzim cu urechile Lui, să vorbim cuvintele Lui, să acționăm cu mâinile Lui. Cerem să ne ajute ca voia Lui să fie și voia noastră, să ne transforme, să ne crească și pe noi până la statura lui Iisus Hristos, după al Căru chip am fost creați.

Și atunci, tot insistând, « **Doamne miluiește** » (**Kyrie eleison**), și știind ce cerem, cuvintele Sfântului Serafim de Sarov devin realitate : « Scopul vieții creștinului este de a dobândi cât mai mult Duhul Sfânt ». Uluitoare intimitate cu Dumnezeu, care se unește cu noi și trupește în Sfânta Împărtășanie- Trupul și Sângele lui Iisus Christos Cel înviat din morți, Ce stă de-a dreapta Tatălui. Tatăl, cu cele două « mâini » ale Lui, Fiul și Duhul Sfânt (cum spune sfântul Irineu al Lyonului), vrea să (re)creeze, să modeleze în noi, în fiecare clipă, un om nou, din ce în ce mai sporit în asemănarea cu modelul nostru suprem Iisus Hristos. Dar nu ne forțează. Avem libertatea de a-L ignora de a-L respinge chiar, sau de a-L invita mereu în viața noastră : Doamne, Stăpâne a toate (Kyrie) miluiește-ne (eleison) !

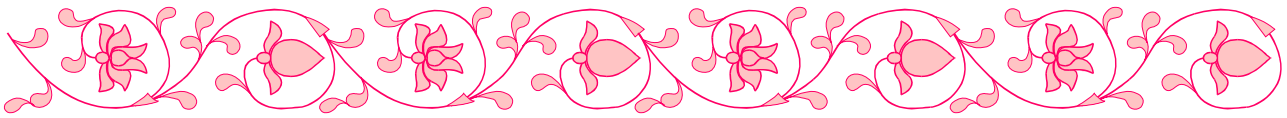

Ramura de **măslin** pe care **porumbelul** o aduce lui Noe după potop (Gen.8 :11) a rămas până astăzi simbol al păcii, rod al **Duhului Sfânt** (Gal.5 :22), semnul fiilor lui Dumnezeu : « Fericiți făcătorii de pace, căci ei fiii ai lui Dumnezeu se vor chema ! » (Matei 5 :9) Fie ca abundența **măslinilor** ce ne înconjură aici la Nisa să ne amintească în fiecare zi să ne înalțăm glasurile și inimile către Dumnezeu și să cântăm :

Doamne miluiește – Kyrie eleison !

Gabriela Dimca

ASTĂZI FACEM BOTEZ

Sărbătoare mare în familia noastră; a sosit ziua botezului pentru ultimii pasageri pe care ni i-a debarcat...barza ?!

Grigore și Maxim, doi omuleți mititei, mititei, dragii de ei, astăzi vor fi primiți în Casa Tatălui, asta da sărbătoare.

Cel puțin aici nu se pune problema locului, a spațiului, că «În Casa Tatălui Meu multe locașuri sunt»...Nu e ca la noi, la Băditză, unde ne-nghesim de nici nu mai ai unde să pui un...biberon, poftim! Un cuvânt golit, de prea multe ori rostit, biberon ; avem multe biberoane, de toate culorile și de toate mărimile, peste tot unde te-ntorci, dai peste un...sugător.

În casa mea se trage tare la măsea, ce să mai...

Să revin la sărbătoare, că altfel deprim; lume multă, foarte frumos, ecumenism ad-hoc, orto-catolici, protestanți, calviniști și hinduiști, toți pătrunși de misterul botezului, celebrat de doi preoți în fața lor, sub ochii lor.

Sufletele mai sensibile au fost prevenite;

copiii vor fi plonjați în cristelnița plină cu apă, caldută, li s-a explicat, de trei ori, în numele Tatălui, al Fiului, și al Sfântului Duh.

De fapt, numai Maxim este botezat astăzi, împreună cu o fetiță, Noelin, căci Grigoraș,

șmecherul de el, a vrut să facă «bande à part » și ne-a obligat să-l botezăm mai repede, la spital, unde a petrecut o vreme. Așa e el, mai grăbit, ce să-i faci, ne pliem.

Fetița țipă tare, Maxim e intrigat, Grigore privește superior toată scena.

Vine momentul scufundării în apa cristelniței ; toată lumea își ține răsuflarea, în

special neortodocșii, care deși «briefați» nu se pot abține să nu-și ducă mâinile la gură, în semn de puternică emoție.

Stați, fraților, nu vă temeți, nu li se-ntâmplă nimic rău la copilași, ba din contră. Ia uite-i acum, scoși din apă, strălucitori ca niște lingouri de aur de la Banque de France și gălăgioși cât o creșă de copii înfomețați.

Ouf, ce ție și cu ortodocșii ăștia, totul trebuie să fie emoționalizat, chérie, da' totuși, parcă tare frumos este, nu știu de ce.

Când iesim cu totii afară, ne lovește o altă surpriză, direct în pânțele ; da' cât o să mai țină așa?!

Mici, văleu, mititei, heei, ia uite ce ne-a pregătit draga noastră Parohie!..Sărbătoare de mici, sfârâie grătarul la foc continuu, vai dragă, dar sunt de-li-cio-și !...c'est quoi ça ?...mitchi, roumains, romanian's, délicieux, beautiful, extra, mai venim pe la voi, décidément botezul ortodox

este nemaipomenit, să ne mai invi(t)ați și altă dată. Și au fost micii buuni, buuni, și vinul sec.

Tragem linie ; o frumoasă sărbătoare, care a fost posibilă datorită dragălaşeniei și

inimozității scumpilor noștri credincioși, căroro noi, ai lui Băditză, le mulțumim din tot sufletul pe această cale. Și ție, Rozina, și ție, Alice, și ție, Ramona, și ție, Dobrin, și ție, Vitalie, și ție, Gabriela, și ție, Adrian, și ție Cornel, și cântăreților și tuturor participanților, și vouă, părintilor noștri, Radu și Patriciu, care ați vorbit cu Dumnezeu și L-ați chemat pe Duhul Lui peste copiii noștri.

Nu le-am putut promite alt botez invitaților noștri, (intra sau extra ortodocși), dar mă gândesc că măcar o dată pe lună, niște mici d-ăia tot putem rade-împreună, afară la grătar, în fața bisericii, după ce-am ieșit de la Sfânta Liturghie, ce părere aveți?

Cătălin Bădiță

“Minunea” unui fachir și rugăciunea lui Iisus

Autorul acestei mărturisiri s-a bucurat de o carieră plină de succes în calitate de ofițer în flota imperială rusă, fiind în același timp un pasionat al practicilor oculte. Salvat dintr-un tragic accident naval printr-o minune a Sfântului Serafim de Sarov, el a întreprins un pelerinaj la Sarov, în urma căruia a renunțat la cariera sa militară și la practicile oculte și a devenit monah.

În timpul călătoriei pe valurile Oceanului Indian în direcția Insulei Ceylon, pasagerii, în mare parte englezi, erau nerăbdători să vadă pământul de vis pe care îl aveau în față. Aceștia purtau conversații admirând peisajul insulei de poveste vaporul se legana încet pregătindu-se să ancoreze în portul orașului Colombo. La propunerea căpitanului, toți au plecat la câteva mile în afara orașului într-un luminiș înconjurat de junglă. La marginea lui se afla un copac înalt sub care se vedea o colibă și un bătrân subțire cu un turban în cap ce ședea turcește și privea fix la un foc mic ce ardea în fața lui. La un moment dat, toți s-au uitat spre vârful copacului sub care stătea fachirul ce parcă se topea în lumina lunii și copacul dispărea pur și simplu, șters parcă de o

mână nevăzută. Atunci în fața lor a apărut marea cu valurile rostogolindu-se unele după altele și, spre uimirea tuturor, au văzut chiar vasul cu care au ajuns la Colombo. „Pulsul mi s-a accelerat deodată, ca în fața unei primejdii, și m-a cuprins o spaimă de moarte. Am început să-mi mișc buzele și să rostesc: **“Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!”**. M-am simțit deodată ușurat. Parcă s-ar fi desfăcut și ar fi căzut de pe mine niște lanțuri grele, invizibile. Rugăciunea mea a devenit mai concentrată și odată cu ea sufletul meu s-a liniștit.” Și dintr-o dată tabloul mării dispăru, nu se mai vedea decât copacul scaldat de lumina lunii, iar ceilalți călători continuau să privească marea ce pentru ei încă nu dispăruse. Dar, la un moment dat, fachirul însuși păți ceva : se răsturnase într-o parte și totul se întrerupse brusc. Această întâmplare a fost de ajuns pentru a înțelege odată pentru totdeauna a cui fusese puterea care produsese acel **„miracol”**.

Această mărturie a fost publicată în limba rusă în *Ortodox Life* 1956, no.1, iar în limba română în cartea „Ortodoxia și religia viitorului” de Ieromonah Serafim Rose, Editura Egumenița, Galați 2004.

„Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt

lupi răpitori. După roadele lor îi veți cunoaște...” *Evanghelia după Matei, cap. 7, 15*

Mirela Frandeuș

La Mulți Ani de Mărțișor!

Să aveți o primăvară frumoasă și înflorită și să purtați în suflet legenda mărțișorului care spune așa:

Tradiția mărțișorului, specific românească, și-a pierdut semnificația. Ea este doar un pretext pentru intensificarea comerțului la tarabe. E bine spus a fost odată?

A fost o vreme în care soarele, transformat în flăcău, cobora noaptea pe pământ. Până când un zmeu a aflat și l-a închis într-o temniță. Un tânăr curajos s-a hotărât să aducă din nou bucuria în inimile oamenilor, s-a luptat cu zmeul și a eliberat soarele.

Numai că tânărul n-a mai apucat să se bucure de prezența soarelui. Sângele lui scurs pe zăpada albă este motivul care a determinat apariția acestui simbol. Asta ne spune povestea, și așa o fi că de n-ar fi, nu s-ar povesti. Se pare însă că la baza legendei stă un fenomen explicabil în zilele noastre: o eclipsă de soare din vremea ocupației romane din Dacia.

Oricare ar fi "adevărul", originea mărțișorului, atât de firesc numit după luna care îl găzduiește, Martie, se pierde într-o vechime de mii de ani, săpăturile arheologice scoțând la iveală obiecte vechi de mii de ani care pot fi considerate mărțișoare.

Sub forma unor mici pietre de râu vopsite în alb și roșu, ele erau înșirate pe ață și se purtau la gât.

În urmă cu peste 100 de ani, în Moldova și Bucovina, mărțișorul era de fapt o monedă de aur sau de argint, legată cu un șnur alb-roșu la gâtul copiilor. Moneda simboliza forma soarelui și exista credința că această fărâmbă de soare le poartă noroc.

Fetele îl purtau timp de 12 zile la gât, după care-l prindeau în păr și-l țineau astfel până la sosirea berzelor sau până ce înflorea primul pom. După aceea, cu șnurul legau creanga pomului.

Există credința că mărțișorul este ridicat de rândunele și purtat spre soare, binecuvântând astfel norocul celui care l-a pus în pom.

Cu banul respectiv își cumpărau cas, pentru ca tot anul să le fie fața frumoasă și albă.

În zonele românești străvechi, la înmânarea mărțișorului de 1 Martie copiii veneau din locurile înșorite de pe munte până în pragul casei, cu brazdele de iarbă și cu primele flori de corn.

Fiecare membru al familiei trecea de trei ori pragul peste brazdă, mama ieșea cu colaci, iar florile se treceau din gură în gură, pentru ca oamenii să devină tari precum lemnul de corn. Floarea de corn se purta legată împreună cu cele două fire, alb și roșu, până la sfârșitul sărbătorilor.

Legendă populară

Cuvântul trezorerului sau un alt fel de

« Page d'écriture »

«Doi și cu doi patru
Patru și cu patru opt
Opt și cu opt fac șaisprezece...»

Nu, nu vă voi vorbi, acum, despre matematică...

«Doi și cu doi patru
Patru și cu patru opt
Opt și cu opt fac șaisprezece...»

...și nici despre « Page d'écriture » poezia lui Jacques Prevert...

Nu, este vorba despre cu totul altceva. Despre matematică și poezie la un loc. Despre operații algebrice elementare aplicate poeziei speranțelor. În fiecare duminică, după slujba Sfintei Liturghii, împreună cu Rozina facem "matematici aplicate". Adunări și scăderi. Socotim. Socotim apropierea sau depărtarea față de împlinirea unei speranțe. Speranța ca îngrijirea să învingă grija. Pentru ca efortul nostru comun, să fie binecuvântat de Dumnezeu. Pentru că « unu și cu unu nu fac doi », ci tainic, cu mult mai mult atunci când Dumnezeu este împreună cu noi.

De câte ori, spre sfârșit de lună, ca într-o familie, socoteam cu grijă ... :

« Vai Rozina, așa de puțini bani s-au strâns ! Din ce plătim chiriile? »

Dar de fiecare dată Bunul Dumnezeu ne-a salvat, chiar atunci când, parcă, nu se mai vedea nici o speranță...

« Am primit astăzi un cec. Cineva a plătit cotizația, suntem salvați !... »

Și, asistăm mirate la o minune ca cea din înmulțirea pâinilor...

Bucuroase:

« In Duminica asta am strâns 200 de euros ! »

«Doi și cu doi patru
Patru și cu patru opt
Opt și cu opt fac șaisprezece...»

În timp ce noi facem matematici aplicate, cred ca Sfintii Împărați Constantin și Elena, protectorii parohiei noastre, mijlocesc pentru noi !

În acest an, în contul parohiei aveam 800 de euros. E mult, e puțin ? E atât cât datorăm lunar pentru plata chiriilor... Și Dumnezeu ne vede, săraci dar uniți în dorința de a avea un « păstor » si un « acoperiș » sub care să-L putem preamări...

Alice Mija

PROGRAMUL SLUJBELOR DIN LUNA MARTIE

- ❖ **Sâmbătă, 3 martie**- 19h30: Vecernie, urmată de cateheză și spovedanii (Taina Marturisirii)
- ❖ **Duminica a 2-a din Post, 4 martie (Grigorie Palama)**- 9h30:Utrenie + Spovedanie ; 10h30-12h: Sfânta Liturghie și cateheză pentru copii.
- ❖ **Sâmbătă, 10 martie**- 19h30: Vecernie, urmată de cateheză și spovedanii (Taina Marturisirii)
- ❖ **Duminica a 3-a din Post, 11 martie (a Sfintei Cruci)**- 9h30: Utrenie + Spovedanie; 10h30- 12h : Sfânta Liturghie si cateheză pentru copii.
- ❖ **Sâmbătă ,17 martie**- 19h30: Vecernie, urmată de curs de canto prin bunavointa d-lui bariton Ion Hotenski
- ❖ **Duminica a 4-a din Post, 18 martie (a Sf. Ioan Scărarul)**- 9h30:Utrenie + Spovedanie ; 10h30- 12h: Sfânta Liturghie si cateheza pentru copii.
- ❖ **Sâmbătă, 24 martie**- 19h30: Taina Sfântului Maslu
- ❖ **Duminica a 5-a din post, 25 martie, Buna Vestire (a Cuv. Maria Egipteanca)**- 9h30:Utrenie + Spovedanie; 10h30-12h: Sfânta Liturghie cu cateheza pentru copii ; iar datorită faptului că avem dezlegare la pește și vin, vom avea o agapă frățească prin purtarea de grijă a fiecaruia dintre noi.
- ❖ **Sâmbătă, 31 martie**- 19h30: Vecernie, urmată de cateheză și spovedanii (Taina Mărturisirii)

Notă : În data de 19 februarie am intrat in perioada Postul Mare. Cei care din binecuvântate pricini, nu pot sa vină: la Sfânta Biserică, la Taina Mărturisirii (cum ar fi cei bolnavi, sau cei înaintati în vârstă...), sau doresc slujba de Sfintire a Casei -ar fi bine să luati legatura cu Părintele Radu pentru a veni la dumneavoastră
tel: 04 93 16 86 82 / 06 69 58 69 05

ANUNȚURI

- ❖ Începând cu 1 noiembrie 2006, toate slujbele vor avea loc în **Biserica Notre Dame du Vallon des Fleurs** (164, Av.Henry Dunant, Nice).
 - ❖ **Date a nota în agenda d-stră:**
 - **8 aprilie Sfintele Paști**, Pentru **seara de Înviere**, cei care dispun de masină personală și au locuri în plus, sunt rugați sa binevoiască să-i aducă la biserică și pe cei care vor sa vină dar nu au un mijloc de transport
 - **Duminică 20 mai : sărbătorirea hramului Sfinților protectori ai parohiei noastre Constantin si Elena.**
 - ❖ **Scoală Parohială** . Pentru o mai bună organizare vă rugăm sa vă înscrieți din timp !
 - ❖ Au primit **Taina Sfântului Botez** : Maxim Daniel din Nice, Elena Alexandra din Ventimiglia, Noelin din Cannes. Să ne rugăm pentru ei. Dumnezeu să-i binecuvinteze !
 - ❖ Au primit **Taina Sfintei Cununii** tânara pereche Vasile si Rodica din Nice . Le urăm căsnicie fericită.
 - ❖ Pentru **calendarele pe 2007**- contactați D-na Rosina - tel. 04 93 13 04 66
 - ❖ **Studentă dau ore de pian contact tel : 0687930750**
 - ❖ **S-a deschis un magazin alimentar** cu produse românești « **O Mie De Produse Alimentare si Băuturi Tradiționale Românești** » (sunt și alimente de post :zacuscă, vinete , murături...)
- Adresa : Ventimiglia (IM) Italie Via Turati N. 1/D tel. : 0039 01 84 23 20 03**
- Redacția asteaptă participarea dumneavoastră la elaborarea acestui buletin parohial si vă urează tradiționalul salut : **Doamne ajută !**

REDACTIA :

Preot Radu TOTELECAN
Tel: 04 93 16 86 82 / 06 69 58 69 05
Redactor coordonator: Prof. Gabriela DIMCA
E-mail: gdimca@free.fr
Tehnoredactor: Ramona VICOL
Epitrop: Cătălin BADIȚA
Trezorier: Alice MIJA
Donații: Paroisse Orthodoxe Roumaine
Banque Crédit Agricole
Cont : 19106 00656 43511336911 44